

ОЗДОРОВЛЕНИЙ ПІСЛЯ ДВАДЦЯТИ РОКІВ

Слава Ісусу Христу!

Я називаюся Василь Шаламай. Живу в Нью Йорку. Я хочу дати свідчення про чудо, чудо мого оздоровлення, яке здійснилося в жовтні, 2002-го року.

о. Маріо Дацишин, Василь Шаламай і д-р Михайло

Около двадцять років раніше, я був упав і сильно собі пошкодив ліве плече. Хоч сухожили були порвані, рентген виявив, що переломів ніяких не було. Тому звільнення від роботи мені не дали. Але від того часу, моя рука була непрацездатною. Навіть коли я їхав на автобусі або на підземці, триматися лівою рукою було дуже важко. Рука була не тільки слаба, вона не оберталася ані не загиналася. А піднести її вище плеча, чи закинути за шию, було цілком неможливо.

В такому стані, в суботу, 13-го жовтня, 2002-го року, я пішов до церкви св. Юра в Нью Йорку, де після Святої Літургії мали виступати з промовою пані Олена й д-р Михайло Рожелюки. Після свого виступу, вони мали молитися з кожним, даючи цілувати свої медалики, на яких відбитий поцілунок Матері Божої.

Перше, можна сказати, я відчув не фізичне чудо, але духовне, бо я аж пізніше усвідомив, що я і фізично оздоровлений. Я відчув в той час, коли відправлялася Служба Божа, таке духовне задоволення, таке піднесення, сльози на очах. А коли закінчилася Служба Божа, п-во Рожелюки почали свою промову. Вони розказувати про появи Матінки Божої в Гарабандалі, про її навчання і перестороги, про чудесне оздоровлення д-ра Михайла, про розвиток їхньої апостольської праці й про їхню чудесну подорож в Україну, звідки вони тількищо тиждень тому повернулися. Вони заохочувати людей до молитви, до порядности, до послуху своїм зверхникам, навіть до працедавців, а в першу чергу до Бога і до Матері Божої. Коли вони промовляли, я відчув в собі таке духовне піднесення!

В той час, коли мала промову п-і Олена, я дивився на неї, тоді глянув на ікону Матері Божої на стіні церкви, тоді знову на п-і Олену. Чудне диво! Увесь час, коли говорила п-і Олена, її уста були точно такі, як у Матері Божої на іконі!

Потім почали робити чергу до благословлення й цілування медаликів. П-во Рожелюки особливо підкреслювали потребу частой сповіді і щоби, хто не був давно в сповіді, перше пішов висповідатися. Господь Бог дав п-ву Олені й Михайлові особливий дар пізнавати, хто давно не сповідався або в кого є

тяжкий гріх на душі. Такій особі вони не зможуть дати медалик цілувати. Тому, щоби не засоромити когонебудь прилюдно, вони ще раз пригадували людям приступити перше до сповіді, особливо тим, хто давно не сповідався. Але, все-таки, мабуть дехто не вірив чи хотів випробувати правдивість слів д-ра Михайла й п-і Олени. Ми були свідками, коли деякі особи, підійшовши до Михайла чи до Олени, таки не змогли поцілувати медалик і відходили, щоби стати в чергу до сповіді. Чотири священники сповідали, два в сповідальницях і два в переходах. Черги до сповіді були дуже довгі. Отці пізніше говорили, що найбільші чуда того дня здійснилися в сповідальницях.

Коли я підійшов до пані Олени на благословлення, я відчув таку велику слабкість. Я сам боровся, щоби устояти на ногах. Якби мене не притримали, то я був би звалився на землю. Я не пам'ятав, що зі мною робиться. Я тільки бачив перед собою медалик, коли п-і Олена почала молитися і мене ним перехрестила і дала поцілувати. Це все що я пам'ятаю. Більше нічого. Коли я прийшов до себе, п-і Олена вже закінчила молитву наді мною. Вона зауважила, що я хочу щось запитатися. Я сказав, що "Так". Але я не міг позбирати своїх думок, тому я тільки подякував і відійшов до своєї лавки і молився і ще молився. Я відчував що в мені діє якась сила, якась невимовно добра сила. Я пізніше знову підійшов до п-і Олени і попросив, чи можу ще щось запитати, - "Коли я підійшов до благословення, що ви відчули (відносно мене)?" А пані Олена відповіла, - "Так, я можу сказати. Я відчувала, що на вас є Божа благодать".

Коли я вернувся до дому, я почав молитися. Я тоді відчув щораз більше бажання до молитви. Воно ставало все міцнішим і тоді це бажання перетворилося у плач, і той плач виливався з мене, як із малої дитини. Це було в суботу вечером. А в неділю 14-го жовтня, я пішов на Службу Божу до церкви в Асторії, де знову мали виступати п-во Рожелюки.

В неділю я мав можливість приступити до святої сповіді. Після сповіді, я пережив святу Службу Божу, як ще ніколи в житті, із слозами на очах. Ця Служба Божа була піднесенням для моєї душі. Коли я приступав до Святого Причастя, я просто упав на коліна. Я ніколи ще так не відчував, що я дійсно стою перед самим Ісусом Христом, що я дійсно приймаю Тіло і Кров Ісуса Христа!

По Службі Божій, панство Рожелюки знову промовляли й давали цілувати медалики. І моя черга підійшла. Цим разом я підійшов до п. Михайла. Я пам'ятаю тільки, що я побачив медалик. Після того - нічого. Слабкість у тілі, слабкість у ногах. Я лежу на підлозі і розмовляю з Матір'ю Божою. Це я пам'ятаю. Я пам'ятаю, що я Їй сказав: "Матінко Божа, я Тебе люблю". Тоді я відчув, що п. Михайло біля мене. Він молився і притулив медалик до моїх уст і до чола. Мені здавалося, що Матінка Божа прийде до мене і я спокійно чекав на Неї.

Коли я прийшов до себе, я почув шум і пригадав собі, що я є в церкві. Мені стало жаль, що я не бачив Матінки Божої. Я відчув, що повертаюся назад до цього світу, на землю. Я не міг встати з підлоги. Аж тоді я усвідомив, що лежу на мармурній підлозі. Я горів. Я відчував якусь неземну але дуже горячу температуру і мені було дуже приємно лежати там, на холодному камені. Той холод мені був дуже приємний. Я лежав так довший час.

Коли я встав, в мені була якась невимовна радість, в моїх очах були сльози радості, сльози веселости. Я відчув, що моє тіло якесь м'яке, що я ходжу мовби в повітрі. Я так чувся цілий день. Цілий день я чувся, як у небесах.

Увечорі я помолився і ліг спати. У понеділок вранці, я пробудився і усвідомив, що я лежу на лівій руці, що вона закинена мені за плечі, за шию! Я сам собі не вірив, що мені сталося таке велике чудо. (Це та рука, яка була ушкоджена, яку я до того часу не міг ані обертати ані нагинати. А заложити або закинути за шию було зовсім неможливо). А через наступні два чи три тижні, моя рука ставала щораз міцнішою. Тепер моя ліва рука є цілком повноцінна, як і моя права рука. Я між ними вже не чую різниці.

В першу чергу я завдячую це чудо мого оздоровлення Матінці Божій. Я відчуваю велику духовну силу Матінки Божої. Усі ласки сходять через Неї, від Ісуса Христа. Рівно ж дякую панству Рожелюкам, бо вони принесли медалик, який Матінка Божа поцілувала, і за їх посередництвом Матінка Божа діяла. Вона оздоровила не тільки мою руку, але з Її поміччю, мій духовний стан став багато кращий.

Я невимовно вдячний Матінці Божій, отцю Марію Дацишину і панству Рожелюкам.

Молися за нас, Матінко Божа! Слава Ісусу Христу!

Василь Шаламай, Нью Йорк, США
місяць лютий, 2003 р.
